

Biogram prof. dr hab. Alicji Kargulowej

Biographical Note on Professor Alicja Kargulowa

Fot. pobrano z: www.dsw.edu.pl

I. Kalendarium biograficzne

Profesor dr hab. Alicja Kargulowa urodziła się 2 czerwca 1936 r. w Majdanie Starym, pow. Chełm.

1942 r. – nauka w Szkole Podstawowej w Majdanie Starym.

1950 r. – ukończenie szkoły podstawowej.

1950–1954 – nauka w Liceum Pedagogicznym w Chełmie.

1954–1958 – nauczycielka Szkoły Podstawowej w Kukawce, pow. Chełm, p.o. dyrektora szkoły.

1957–1959 – studia w Studium Nauczycielskim w Lublinie (zaoczne) i Studium Nauczycielskim w Gdańsku – kierunek fizyka.

1959–1962 – studia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku na kierunku pedagogika. Uzyskanie tytułu magistra na podstawie pracy „Niektóre wiadomości z życia dorosłych w podręczniku matematyki kl. III” napisanej pod kierunkiem prof. Kazimierza Sośnickiego.

1962–1964 – nauczyciel – pedagog w Poradni Społeczno-Wychowawczej TPD we Wrocławiu (w tym roczny urlop wychowawczy).

1965–1972 – nauczyciel pedagog w Poradni Wychowawczo-Zawodowej Wrocław-Krzyki.

1972–1975 – Studium Doktoranckie w Uniwersytecie Gdańskim. Uzyskanie stopnia doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki na podstawie pracy „Poradnictwo wychowawcze a środowiskowe i organizacyjne uwarunkowania jego funkcjonowania” napisanej pod kierunkiem prof. Romany Miller.

1975–1999 – nauczyciel akademicki w Instytucie Pedagogiki Uniwersytetu Wrocławskiego; wicedyrektor Instytutu Pedagogiki ds. nauki; kierownik Pracowni Poradnictwa; organizator i kierownik Studium Doktoranckiego Pedagogiki i Psychologii; organizator i kierownik studiów podyplomowych „Szkoła Kontaktów Interpersonalnych”; członek senackiej komisji ds. rozwoju młodej kadry; senator.

1985 – uzyskanie stopnia doktora habilitowanego na podstawie pracy *Poradnictwo jako wiedza i system działań. Wstęp do poradoznawstwa* wydanej w kolejnym roku przez Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego.

1986–1989 – wiceprzewodnicząca Rady Naukowej Centralnego Ośrodka Metodycznego Poradnictwa Psychologiczno-Pedagogicznego w Warszawie.

1998 – uzyskanie tytułu profesora na podstawie pracy *Przeciw bezradności. Nurty, opcje, kontrowersje w poradnictwie i poradoznawstwie* (wydanej przez Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego).

1999–2006 – nauczyciel akademicki w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze/ Uniwersytecie Zielonogórskim.

2006–2016 – nauczyciel akademicki w Dolnośląskiej Szkole Wyższej we Wrocławiu.

II. Życiorys naukowy

Badania nad instytucjami poradniczymi resortu oświaty

Rozpoczęte w ramach pisania pracy doktorskiej na Studium Doktoranckim w Uniwersytecie Gdańskim w latach 1972–1975. Potem dwie monografie na temat poradni wychowawczo-zawodowej: *Praca poradni wychowawczo-zawodowej. Model empiryczny i różnicowanie się funkcji*, Wydawnictwo CRZZ, Warszawa 1979 (nagroda indywidualna MNSWiT III stopnia); *Poradnictwo wychowawcze w świetle teorii i praktyki*, Wyd. UWr., Wrocław 1980 (opublikowana praca doktorska).

Budowanie podstaw nauki o poradnictwie – poradoznawstwo

a) Organizacja i kierowanie w latach 1979–1995 ogólnopolskim seminarium naukowym „Poradnictwo we współczesnym społeczeństwie”. Seminarium miało charakter interdyscyplinarnych dyskusji, w której uczestniczyli autorzy publikacji na temat poradnictwa rodzinnego, zawodowego, językowego, rolniczego, prawnego, psychologicznego, pedagogicznego, medycznego. Obradowano nad podstawami nauki o poradnictwie jako wyodrębnionej praktyce społecznej. Materiały z seminarium były recenzowane i wydawane drukiem pod red. A. Kargulowej i M. Jędrzejczaka (z czterech seminariów) oraz A. Kargulowej (z trzech) jako *Acta Universitatis Wratislaviensis*. Tytuły kolejnych spotkań brzmiały następująco: (1) *Rola poradnictwa i doradztwa w optymalizacji rozwoju osobowości i podnoszeniu kultury pedagogicznej społeczeństwa*; (2) *Społeczne i jednostkowe znaczenie poradnictwa*; (3) *Teoretyczne i metodologiczne problemy poradoznawstwa* (dwa wolumeny); (4) *Perspektywy rozwoju teorii i praktyki poradnictwa* (trzy wolumeny); (5) *Poradnictwo wobec złożoności problemów człowieka i świata* (dwa wolumeny); (6) *Poradnictwo w okresie transformacji kulturowej*; (7) *Dramaturgia poradnictwa*.

b) Wydanie pięciu autorskich monografii będących podsumowaniem wieloletnich debat, dorobku seminarium oraz własnych przemyśleń nad poradnictwem:

- *Poradnictwo jako wiedza i system działań. Wstęp do poradoznawstwa*, *Acta Universitatis Wratislaviensis*, 816, Wrocław 1986 (praca habilitacyjna).

- *Przeciw bezradności. Nurty – opcje – kontrowersje w poradnictwie i poradoznawstwie*, Acta Universitatis Wratislaviensis 1935, Wrocław 1996 (praca „profesorska”).
- *O teorii i praktyce poradnictwa. Odmiany poradoznawczego dyskursu. Podręcznik akademicki*, Wyd. Nauk. PWN, Warszawa, 2004–2011 (pierwszy podręcznik akademicki z tego zakresu; nagroda MNiSW w 2005 r., pięciokrotny dodruk).
- *Discourses of Counselling: Toward an Anthropology of Counselling*, Societas Vistulana, Kraków 2016.
- Z innego zakresu *Dlaczego dzieci nie lubią szkoły?*, WSiP, Warszawa 1991.

c) Opublikowanie ok. 200 artykułów i rozdziałów w pracach zbiorowych głównie na temat poradnictwa oraz naukowych podstaw badań nad poradnictwem.

d) Redakcja i współredakcja naukowa 19 prac zbiorowych głównie poświęconych problematyce praktyki i teorii poradnictwa. Na szczególne wyróżnienie zasługuje: *Poradoznawstwo – kontynuacja dyskursu. Podręcznik akademicki*, Wyd. Nauk. PWN, Warszawa 2009.

e) W latach 1986–1989 wiceprzewodnicząca Rady Naukowej Centralnego Ośrodka Metodycznego Poradnictwa Psychologiczno-Pedagogicznego w Warszawie.

f) Powołanie i redakcja naukowa dwujęzycznego polsko-angielskiego czasopisma „*Studia Poradoznawcze* / *Journal of Counselling*”. Drukami od 2012 r. ukazały się cztery numery. Pismo znalazło się na liście czasopism punktowanych MNiSW (9 punktów). Rejestrowane w bazach naukowych: CEJSH, Google Scholar, ICI Journals Master List.

Kształcenie kadry naukowej

1) Wypromowanie 8 doktorów nauk humanistycznych/społecznych w zakresie pedagogiki. Wszyscy pracują na wyższych uczelniach i rozwijają karierę naukową. Trzech z nich uzyskało tytuł doktora habilitowanego (Bożena Wojtasik, Elżbieta Siarkiewicz, Edyta Zierkiewicz).

2) Opracowanie programu studiów pedagogicznych specjalność „poradnictwo” w Instytucie Pedagogiki w Uniwersytecie Wrocławskim i w Instytucie Pedagogiki Społecznej w Uniwersytecie Zielonogórskim oraz uruchomienie tej specjalności na obu Uczelniach.

3) Opracowanie programu i uruchomienie studiów podyplomowych „Szkoła Kontaktów Interpersonalnych” na Uniwersytecie Wrocławskim i pełnienie funkcji kierownika w latach 1997–1999.

4) Opracowanie programu i uruchomienie studiów doktoranckich z pedagogiki i psychologii na Uniwersytecie Wrocławskim i pełnienie funkcji kierownika w latach 1997–1999.

5) Europejskie studia doktoranckie: ECADOC European Doctoral Program in Career Guidance and Counselling – projekt unijny Uniwersytetu w Padwie (ekspert od 2013 r.).

6) Udział jako recenzentka:

- w 13 przewodach doktorskich,
- w 5 przewodach habilitacyjnych,
- w 4 przewodach na tytuł naukowy profesora.

Członkostwo w krajowych i międzynarodowych stowarzyszeniach i organizacjach oraz w radach naukowych czasopism

- Współzałożycielka Naukowego Towarzystwa Poradownawczego.
- Członkostwo w towarzystwach:
 - Akademickie Towarzystwo Andragogiczne (członek honorowy),
 - European Society for Vocational Designing and Career Counselling,
 - Naukowe Towarzystwo Poradownawcze,
 - Stowarzyszenie Doradców Szkolnych i Zawodowych RP,
 - Wrocławskie Towarzystwo Naukowe.
- Udział w radach naukowych czasopism:
 - „Studia Poradownawcze/Journal of Counselling”,
 - „Edukacja Dorosłych”,
 - „Counseling Giornale Italiano di Ricerca e Applicazioni”.

Nagrody i wyróżnienia

- Medal Komisji Edukacji Narodowej.
- Złoty Krzyż Zasługi.
- Nagrody Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za badania naukowe w latach: 1989, 1990, 1991, 1993, 1995, 1997.
- Nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki – indywidualna III stopnia za badania naukowe – 1987 r.

- Nagroda indywidualna Ministra Edukacji Narodowej i Sportu za podręcznik akademicki *O teorii i praktyce poradnictwa. Odmiany poradoznawczego dyskursu* – 2005 r.
- Nagroda przyznana przez European Society for Vocational Designing and Career Counselling za wybitne osiągnięcia w badaniach nad poradnictwem – 2016 r.
- Mianowanie przez American Biographical Institute Board of International Research na „Kobietę roku 1999”.